влѣзла, не ще ся забави повече отъ два мѣсяцы. Строители-те днесь са учени, и корабленицы-те искусни! Приказуваше за всы-те предоготовленія кои-то щеше да стори за нейный пріемъ, за ново-то жилище кое-то щеше да созиде, за удоволствія-та и нечаянны-те увеселенія кои-то щеше да й доставлява ежедневно, когда она быде негова жена. Негова жена! . . . Това понятія го восхищаваше. "По крайнѣй „ мѣрѣ, отче, казуваше ми не щешъ струва вечь „ нищо освень за твое возблагодареніе. Понеже „ Виргинія стана богата, ще имаме много чер- „ ны кои-то ще ся трудятъ за насъ. Ты ще „ живѣешъ всегда въ наше-то содружество, и „ не щешъ има никое друго попеченіе освень да „ ся веселишъ. „ И така вонъ отъ себе си тичаше въ жилище-то за да предаде веселіе-то, отъ кое-то бѣ обладанъ.

За мало время големы-те страхове послѣдуватъ големы-те надежды. Насилственни-те страсти хварлятъ всегда душа-та въ противоположны-те крайносты. Часто, на утрѣ Павелъ дохождаше да мя посѣщава прискорбенъ и ми казуваше. "Виргинія не ми писува. Ако бѣ тра- „ гнала отъ Европа, она бы ми извѣстила свое-